Usnesení

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Michala Mazance, Mgr. Jana Passera a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: Š. S., zastoupený JUDr. Vladimírem Henclem, advokátem v Náchodě, Masarykovo nám. 19, proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní přihrádka 21/OAM, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 4. 2007, čj. OAM-10-70/LE-PA03-BE07-2007, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 19. 6. 2007, čj. 46 Az 13/2007 - 25,

takto:

I. Kasační stížnost se odmítá pro nepřijatelnost.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Praze, který ji rozsudkem označeným v záhlaví zamítl. Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti namítl, že stěžovatel doplnil kasační stížnost o povinné náležitosti opožděně. Pokud stěžovatel doplnil kasační stížnost, mohl důvody kasační stížnosti pouze rozšířit a nikoliv uvést poprvé, jak evidentně učinil a překročil tak lhůtu pro podání kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud připomíná, že řešením obdobné procesní situace se již dříve zabýval Ústavní soud v řadě svých rozhodnutí, např. v nálezech ze dne 31. 1. 2006, sp. zn. I. ÚS 390/05, a ze dne 14. 3. 2007, sp. zn. II. ÚS 136/06 (oba dostupné na www.judikatura.cz), v nichž vyslovil, že na rozdíl od řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ovládaného přísnou koncentrační zásadou, pro řízení o kasační stížnosti soudní řád správní nezakotvuje stejně přísnou koncentraci řízení. Ustanovení soudního řádu správního, upravující řízení o kasační stížnosti, nelze vykládat tak, že stěžovatel má po uplynutí lhůty k podání kasační stížnosti právo rozšířit svou stížnost na výroky dosud nenapadené či rozšířit její důvody pouze tehdy, byl-li soudem vyzván k odstranění nedostatků kasační stížnosti (§ 106 odst. 3 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud proto musel při absenci výzvy soudu podle §

106 odst. 3 s. ř. s. přihlížet k doplnění kasační stížnosti, byť podanému po lhůtě k jejímu podání.

Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti je její přijatelnost. Kasační stížnost je v souladu s § 104a s. ř. s. přijatelná, když svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu nepřijatelnosti a demonstrativním výčtem jejích typických znaků se Nejvyšší správní soud zabýval např. v usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39 (č. 933/2006 Sb. NSS).

V posuzované věci stěžovatel tvrdil, že kasační stížnost přesahuje jeho vlastní zájmy, neboť rozhodnutí krajského soudu trpí zásadním pochybením, které má dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Za zásadní pochybení přitom pokládá skutečnost, že soud neoznačil rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné a nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Takové tvrzení je však nekonkrétní a je pouhou parafrází demonstrativního příkladu přijatelnosti kasační stížnosti vymezeného shora citovaným usnesením Nejvyššího správního soudu. Stěžovatel tedy žádné konkrétní důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdil, Nejvyšší správní soud se proto mohl otázkou přijatelnosti jeho kasační stížnosti zabývat pouze v obecné rovině za použití hledisek, která v minulosti nastínil např. ve shora zmíněném usnesení (čj. 1 Azs 13/2006 - 39). Nejvyšší správní soud přitom v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele neshledal. Pro úplnost dodává, že v postupu krajského soudu nenalezl jakékoli pochybení, tím méně zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

Z uvedeného důvodu Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle ustanovení § 104a s. ř. s. odmítl jako nepřijatelnou.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nějž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. listopadu 2007

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu